

JIŘÍ ZAIS

KRÁL

A

NÁVŠTĚVNÍCI

KRÁL
A NÁVŠTĚVNÍCI

Jiří Zais

MOTTO

Některé vědecké hypotézy říkají, že existuje nekonečné množství paralelních světů vedle sebe a v nich každý z nás žije v podobě svých identických dvojčat. Další pak tvrdí, že náš svět navštěvovaly a nejspíš stále ještě navštěvují mimozemské bytosti, které ovlivňují chod dějin na Zemi. Prý to dělají proto, aby usnadnily náš vývoj. To by od nich bylo moc hezké, ale co když k tomu mají úplně jiné důvody? A když ano, tak jaké?

PODĚKOVÁNÍ

Chci touto cestou poděkovat své manželce Gábině, protože to ona mi vnukla myšlenku psát o dvou propojených světech. A když mě opouštěla múza, měla vždy řešení, jak pokračovat dál.

Také chci poděkovat svým dětem, Renátce a Jirkovi, kteří byli prvními kritickými čtenáři s podnětnými poznámkami a mají nemalou zásluhu na ucelenosti děje. Paní Martině Marcaníkové, beta-čtenářce. Paní Marcelle White Valiente, která mi vysvětlila, co je to Nesmír. Editorkám, paní Veronice Porubské, Dagmar Cagáškové a Janu Hlouškovi za závěrečnou lingvistickou úpravu textu

ÚVOD

Byl český král Václav II., předposlední z Přemyslovců a dědeček Karla IV., ve spojení s vyspělou civilizací? Důkazy nejsou, ale fenomenální projekty a skutky, kterými ověnil své vládnutí, tomu nasvědčují. Říká se o něm, že se bál koček a bouřky. Nevím, jestli tomu tak opravdu bylo. To může být jen pomluva. Co jsem se ale o něm dočetl v mnoha vědeckých pojednáních, je to, že byl velice zbožný. Také se mluví o Božích vnuknutích, která ovlivnila jeho vládu. A já se ptám, byla ta vnuknutí opravdu Boží?

ZMIZENÍ DOKTORKY ANELUHEN

Erap se oblékl do kombinézy z velice lehkého, odolného a nemačkovatelného materiálu, který zajišťoval proudění vzduchu na těle. Nositel ani nevnímal, že má něco na sobě. Senzory pro snímání životních funkcí, stavu vitamínů a cholesterolu v krvi byly již samozřejmostí, novinkou byl ten pro zjištění spánkové kapacity. Erap však nad touto vymožeností pouze zakroutil hlavou. „Nechápu, na co mi to bude,“ brblal si nevrle pod nos. Musím si co nejdříve pohovořit se systémem domácí inteligence. I když je to také jen stroj, je třeba, aby si uvědomil, že všeho moc škodí. Je sice hezké, že nemusíme pracovat, když jsme si vytvořili roboty různých inteligencí, ale bylo by chybou nechat je, aby nám vnucovali svoje představy o tom, co vlastně potřebujeme. Běhalo mu hlavou další lamentování, ze kterého jej vyrušil příjemný hlas inteligence pro styk s extravilánem: „Přepravní kapsle bude přistavena o celé tři minuty dříve, než bylo původně plánováno.“

„No jasně, zase se tam nacpal někdo, kdo má přednost v jízdě, a já se mám teď zbláznit, abych se připravil na cestu včas!“ zakřičel už nahlas do prázdné místnosti. Uvědomil si, že je před schůzkou značně nervózní. *Ale proč? Proč jsem tak nervózní?* ptal se sám sebe. Nevím, proč tam jdu. Nevím, proč se mnou chce mluvit člověk, který pracuje s Aneluhem. Ta plní nějaké úkoly historického bádání, které jí to prý neumožňují. Nikdy jsme o její práci nemluvili. To byla dohoda, kterou jsem respektoval. Nikdy ale se mnou nechtěl mluvit někdo

z institutu, kde pracovala. „Tak tedy PROČ?“ zakřičel už zase nahlas do prostoru.

Erap byl konečně připraven na cestu. Všechny domácí inteligence zaregistrovaly špatnou náladu majitele a zrychlily své úkony tak, aby jej co nejlépe a včas připravily na setkání. Erap nakonec zjistil, že tři minuty nejsou tak mnoho času, aby mu to zkomplikovalo cestu z domova, který opouštěl pouze výjimečně. Nastoupil do pohodlné kapsle. Již včera zadal správci domácnosti údaje o času a místě setkání. Kapsle se vydala spletitým systémem spojovacích cest tak, aby dorazila na místo setkání přesně v uvedenou dobu. Systém se nikdy nespletl, buď zpomalil, nebo zrychlil. Ale v cíli byl vždy přesně v dobu, kterou měl uvedenou v zadání.

Ředitel Historického institutu jej přivítal velmi srdečně. To bylo Erapovi podezřelé, protože se osobně nikdy neviděli. Zpozorněl, samotné pozvání bylo zvláštní a teď ještě ta přehnaná srdečnost, která mu byla u cizích lidí vždy podezřelá.

„Co je s mojí ženou?“ zeptal se proto bez okolků.

„Ano, budeme mluvit o doktorce Aneluhén,“ přešel do ustaraného tónu šéf institutu.

„Tak už mě nenapínejte,“ naléhal Erap.

„Vaše paní, doktorka Aneluhén, je služebně mimo...“

„Musí být hodně zaneprázdněná, když se s námi již delší dobu nemůže spojit,“ vpadl mu Erap do řeči. „Já jsem jenom manžel,“ pronesl ironicky, „ale má doma ještě dítě, které čeká každý den, že uvidí maminku.“ Erap byl stále uštěpačnější.

„Ona vám před odjezdem neřekla, proč s vámi nemůže po dobu své nepřítomnosti komunikovat?“

„Znáte ji. Je samé tajemství. Já to respektuji, a když jí na tom tak záleží, tak ať si hraje na tajemnou. Ale jestli má nějaký problém, tak nechápu, proč se neozvala.“

„Křivdíte jí. Vaše paní se účastní přísně tajného projektu.“

„Něco takového ještě existuje? Prosím vás, jaké přísně tajné projekty? Poslední válka skončila před tisíci lety, ani nevím, kdy to bylo.“

„Potřebuji, abyste se zavázal mlčením. Náš rozhovor je velice důvěrný.“ Když viděl, že se Erap k ničemu takovému nemá, snažil se mu vysvětlit podstatu celého problému.

„Doktorka Aneluhén zdělila po předcích vlastnosti, které má jen několik málo jedinců. Pochází z rodu vládců. To jistě víte?“

„Aaale... kdo se tím dnes ještě zabývá?“ mávl rukou Erap.

„Vím, že jste fyzik a ve svém oboru jste dosáhl mnoha skvělých výsledků. Opravdu chápu, že toto pro vás není podstatné. Vaše žena se však zabývá historií.“

„Ano, často jsme o tom mluvili. Je pravděpodobné, že má vztah k historii, protože její předkové se dají doložit několik tisíc let zpátky.“

„Nejen to, ona pochází z rodu vládců, kteří disponovali výjimečnými vlastnostmi...“ chtěl pokračovat ve vysvětlování ředitel.

„Jistě. Loupili a vraždili ve velkém. Na to ti druzí neměli žaludek. Natolik jsem se s naší historií seznámil, že toto bych věděl,“ skočil Erap řediteli institutu opět do řeči, protože měl v hrudi stále to nepříjemné sevření, i když se snažil nedat na sobě nic znát.

„Vidíte historii z pohledu člověka, který si násilí ani neumí představit, natož aby jej sám prožil. Již tisíce let lidé nemají potřebu závidět, bojovat, nebo dokonce někoho zabít, protože jsme ovládli tak velký prostor vesmíru, že máme všeho nadbytek...“ Ředitel chtěl sice pokračovat, ale Erap se opět zachoval nezdvořile. Najednou chtěl mluvit, protože se začínal bát toho, co mu ředitel institutu chce říct. Nevědomky stále odkládal ten moment, kdy se dozví něco špatného o ženě, kterou z celého srdce miloval. Začal se chovat nelogicky, což se může lidem, kteří nejsou zvyklí na krizové situace, stát. Jeho mozek pracoval překotně. Jedna myšlenka střídala druhou, proto měl potřebu mluvit a mluvit.

„Já jsem fyzik, vím lépe než vy, proč jsme tam, kde jsme. Pro mě je násilí opravdu cizí pojem. Proč se vy, historici, stále vracíte do dob, kdy se lidem na jedné malé planetě muselo žít hodně zle. Ta doba se již nikdy nevrátí. Jsme mnohem dál, musíme řešit jiné problémy. Blíží se střet galaxií a my víme jen velice okrajově, jaké to pro nás bude mít důsledky. Pokud bychom žili stále jen na jedné planetě, tak se nám nic nestane, ale my již ovládáme většinu galaxie a ta se celá rozhodí. Znalosti z historie lidí nám nepomohou. My musíme znát historii kosmu! A to je fyzika...“

Tentokrát jej zastavil pokynem ruky ředitel: „Vraťme se k vaší ženě.“

„Ano, vraťme se k Aneluhenu. Kde vlastně je? Ale tentokrát bez přednášky o historii, prosím.“ Erap se dostal do opačné polohy vyplývající z jeho zoufalství, kterému začínal propadat, a proto

místností zaznělo nekompromisně: „Chci vědět, co se děje s mojí ženou!“

„To je to, co vlastně vůbec nevíme, právě proto, že s ní nemáme žádné spojení.“

Po krátké pauze, kdy místností zavládlo napjaté ticho, zazněla otázka člověka, který se snažil logickým myšlením pochopit, co mu tady vlastně ten muž naproti němu sděluje: „A kde byla naposledy, když jste o ní ještě věděli?“

„Tady v této kanceláři. Seděla tam, kde sedíte právě teď vy.“

„A... kam odtud odešla?“ Erap stále nechtěl přijmout složitost situace.

„Abych vám mohl vysvětlit, kde je, potřebuji, abyste se zavázal mlčením a také abyste si vyslechl tu moji přednášku až do konce.“

„Dobře, slibuji, že již budu trpělivější a vyslechnu si vás. Snažte se však být stručný,“ žádal Erap ředitele, když mu podával kartu mlčenlivosti s potvrzujícím otiskem.

„Budu se snažit, je to však velmi složité a situaci nelze popsat několika větami,“ ředitel se zadíval Erapovi do očí. Ten již sveřepě mlčel, ředitel mohl tedy pokračovat: „Většina vládců v minulosti ovládala své poddané, protože měli vlastnosti, které jiní neměli. Oni se totiž uměli domlouvat s Bohy.“

Erap stále mlčel, i když to pro něj začínalo být hodně těžké.

„Vaše žena je potomkem vládců, kteří měli tyto vzácné schopnosti. Zjistili jsme a také jsme si ověřili, že je to dědičné.“

Místností zašumělo nevěřícně Erapovo: „Co je dědičné?“

„Přece ty schopnosti. Dnes již víme, že se nejednalo o Bohy, ale o vyspělou civilizaci z jiného, buď paralelního světa, nebo z jiné dimenze.“

„Vy se umíte domluvit s vyspělejší civilizací v paralelním světě?“ kroutil nevěřičně hlavou Erap.

„Bohužel ne,“ povzdechl si ředitel institutu, „odmlčeli se již dávno a my nevíme proč.“

„A na tom pracuje moje žena?“

„Dá se říct. Jenom s tím rozdílem, že dnes jsme ve spojení s paralelním světem, ve kterém žije civilizace, která je proti nám naopak značně zaostalá,“ pokračoval smrtelně vážně ředitel institutu, „rozdíl mezi nimi a námi je tak asi... dvanáct tisíc let.“

„A vy jste s nimi navázali kontakt? Pokud vím, tak pro spojení s paralelním světem je potřeba vyvinout energii vysílající tak silný paprsek, jaký ještě neumíme vytvořit.“

„Ano, navázali. Proto vám znovu opakují, zapomeňte na poznatky současné vědy. My víme, jak spojení funguje, ale nevíme proč. Pouze prostřednictvím několika málo jedinců, kteří zdělili výjimečné vlastnosti, se s ním umíme spojit. Sebevyspělejší technika je nám v tomto případě k ničemu.“

„A Aneluhén je jednou z nich?“

„Přesně tak.“

„Proč s ní nemáte spojení?“ Erap již začínal tušit velký problém.

„Zůstala tam.“

„Ona zůstala v paralelním světě?“ skoro zakřičel vyděšený manžel ženy, která byla podle jeho znalostí fyzikálních zákonů světa někde v nenávratnu.

„Přesně tak. Existuje způsob, jak se vyvolení jedinci dokáží přemístit do paralelního světa.“

„Chcete říct, že moje žena se přemístila do paralelního světa a zůstala tam?“ znovu nevěřičně opakoval Erap.

„Zatím,“ snažil se zlehčit problém ředitel.

„Kdy se měla vrátit?“

„Už tady měla být...“ hlesl ředitel. Báł se vyslovit krutou pravdu, ale nakonec mu nic jiného nezbylo, proto dodal: „Několik měsíců.“

„Nesnažte se mi namluvit, že neznáte způsob, jak ji dostat zpátky, když jste ji přemístili tam!“

„Jako vědec jen stěží pochopíte způsob přemísťování z našeho světa do toho jejich, zejména když vlastně vůbec neznáme podstatu. Nevíme, proč máme spojení s paralelním světem. Ani nevíme, proč právě s tímto ano a s žádným jiným ne.“

„Zkuste to,“ vybídl Erap ředitele.

„Dobře, ale přerušete mě, pokud nebudu srozumitelný. Vyšší dimenze se v našem třírozměrném prostoru jeví jako rotace, které nejsme schopni vnímat. Jen rozkmitané elementární částice se mohou otáčet v námi vnímaném prostoru a umožnit přechod do vyšší dimenze a jejím prostřednictvím do paralelního světa.“

„Hm, obyčejné kvantové provázání částic,“ pokrčil rameny Erap, „to není nic nového. Již dávno před námi spočítali naši předci čtvrtý, pátý... až jedenáctý rozměr. Bůhví, kolik jich vlastně je. Existence

dalších a dalších rozměrů nám vytváří teoretické předpoklady pro volné přecházení do paralelních světů. Zatím jsme ale jejich existenci jen vypočítali. Nikdo tam ještě nebyl a nemůže ho potvrdit,“ zdůraznil fyzik. „Předpokládáme, že paralelních světů může být nekonečné množství. Jsou to všechno jen a jen výpočty. Nenazval bych to ani teorií, protože zatím nemáme žádné vědecké podklady pro taková tvrzení...“ Erap se odmlčel.

„Kvantová provázanost částic je v tomto případě jen východiskem,“ nenechal se zviklat ředitel. „Všichni víme, že třírozměrný prostor, který vnímáme, je nepravidelná koule a jím prochází všude přítomný čas.“

„Stále nic nového,“ kroutil hlavou Erap, když viděl, že ředitel přerušil svůj výklad, jako by se chtěl přesvědčit, jestli má pozorného posluchače.

„Ano, jenže teď se musíte odpoutat od světa vědy a přijmout, že existuje něco, co nedokážete vysvětlit.“

„A copak to je?“

„Mluvil jste o provázanosti částic. Víceméně se také domníváme, že principem je poznatek, že elementární částice se mohou vyskytovat na několika místech současně. A protože i člověk je složený z elementárních částic, platí to i pro něj. Kvantové objekty mají všelijaké možnosti. Z kmitání se umí změnit v pevný bod v prostoru...“

„To by ale byl kolaps vlnové funkce...“ skočil mu do řeči skeptický Erap.

„Ano,“ usmál se vítězoslavně ředitel institutu. „My však již víme, že vlnová funkce nikdy nekolabuje. Pak se kmitající částice mohou měnit v pevné body současně v řadě paralelních vesmírů, které se větví z toho našeho.“

„To ale přece nikdo nedokáže ovlivnit,“ brzdil přesvědčivý výklad ředitele Erap. „Celé generace fyziků se o to již pokoušely a nikdy se to nikomu nepodařilo. Ani veškerá nám doposud známá energie nedokáže elementární částice rozhybat na kmitočet, který bychom uměli ovlivňovat.“

„Protože na to jdete pouze vědecky. Snažíte se vytvářet energické gejzíry, a přitom všechno dokáže nahradit nejvyšší lidský cit – LÁSKA. Láska může totiž za určitých podmínek vytvořit tolik energie, že všechny elementární částice se rozkmitají synchronně, a protože jejich kmitání je poháněno touto vytvořenou energií, může se konkrétní bytost naplněná láskou pohybovat prostorem a časem. Může měnit čas na prostor a prostor na čas nebo na lásku. Čas na energii nebo na hmotu. Láska tuto bytost spojuje se všemi prostory tím, že roztočí spirálu času, která otevře bránu. A pak hrstka vyvolených dokáže přejít z prostoru do prostoru.“

„To jste mě tedy rozesmál,“ mávl rukou Erap. „Je to nesmysl! Přeměnit čas na hmotu nebo na energii? Nebo dokonce na lásku? Hodně jste popustil uzdu své fantazii.“

„Přesně tak, vypadá to jako nesmysl. Ale funguje to. Musíte připustit, že i vy fyzici umíte obejít čas, když využíváte k přesunu na galaktické vzdálenosti zakřivení časoprostoru.“

„Ano, ale neměníme čas na jiné funkce. Pouze jsme se vyhnuli nutnosti překonat rychlost světla tím, že využíváme záhyby v časoprostoru pomocí silné gravitace a v jakési kosmické bublině se pohybujeme jakoby nadsvětelnou rychlostí.“

„I když rychlost světla překonat nelze?“ dělal překvapeného ředitel institutu.

„Vždyť říkám, že jsme tuto nemožnost obešli.“

„Ano, ano. Vím. To, zda se jedná o posun v čase, je věčný spor mezi fyzikou a filozofií. To tady však řešit určitě nechceme.“

„Přesně tak, vraťme se k našemu problému,“ rychle souhlasil již opět netrpělivý Erap.

„Vše, co jsem vám tady řekl, existuje objektivně. Člověk na to nemá žádný vliv, včetně lásky. Citu, který má pouze člověk. Cit, bez kterého přemísťování není možné, ale který nedokážeme ovládat. Láska prostě je, anebo není. To nemůžete popřít,“ usmál se nad svým nevyvratitelným argumentem ředitel institutu.

„Láska a věda... to přece spolu vůbec nesouvisí,“ bránil se přijmout tuto teorii Erap. „Jako člověk, který miloval a miluje, bych si nikdy nepřál, aby do toho měla věda co mluvit.“

„Naprosto s vámi souhlasím, lásku nelze vědecky popsat. Nelze ji zajistit ani pořádit, jak jste právě řekl. Věda do toho nemá co mluvit. Láska buďto je, anebo není. S tím se opravdu nedá nic udělat,“ souhlasil ředitel institutu.

Oba muži se na chvíli odmlčeli. Jeden přemýšlel o tom, co právě slyšel, a druhý čekal, až si vědecky založený fyzik připustí, že může

existovat něco, co nelze popsat, změřit, zvážit nebo vypočítat. Přitom objektivně existuje a provádí nevysvětlitelné procesy.

„Máte nějakou představu, jak se vrátí zase mezi nás?“ přešel do reality Erap.

„Máme řešení.“ Ředitel institutu se konečně dostal k tomu, o čem chtěl mluvit. „Musíte však zvážit všechna rizika.“

„Pokračujte, pane řediteli,“ vybídl jej Erap, „dnes mne již nemáte čím překvapit.“

„Jistě jste z mého vyprávění postřehl, že schopnost přemísťovat se mezi dimenzemi je dědičná. Pouze přímí potomci vládců, kteří tyto schopnosti měli, je mohou využívat. Pravdou je, že vše, co jsme si tady řekli o přemísťování mezi paralelními světy, jsou pouze naše domněnky. Ve skutečnosti vůbec nevíme, JAK a PROČ to celé funguje,“ kroužil opatrně kolem horkého problému ředitel.

Erap mlčel, protože nevěděl, kam ten člověk míří. Lépe řečeno, tušil, ale odmítal to přijmout.

Ředitel tedy chtěl nechtěl musel říznout do bolavého místa: „Vaše žena je jedináček, nemá pokrevní příbuzné, ale má syna. On je jediný, kdo může pomoci. Je pravděpodobné, že má stejné schopnosti jako jeho matka.“

Nastalo napjaté ticho. Erap nevěřičně zíral na člověka, který mu před malou chvílí oznámil, že Aneluhem je někde v nenávratnu, a teď ještě toto?

„Přišel jsem o ženu a mám přijít ještě o syna?“ nechtěl věřit svým uším zaskočený Erap.

„Ale taky můžete mít oba. Nebo jste se smířil s tím, že svou ženu už nikdy nevidíte?“

„Vůbec nevíte, co s ní je. Možná žije, možná ne. Nemůže se vrátit, tak to pro mne vyjde nastejno.“

„Jenže ona se může vrátit. Když se nám podaří u vašeho syna vyvolat silné emoce, tedy lásku k jeho matce, může ji přivolat...“ Ředitel institutu bezděčně otočil ruce dlaněmi nahoru, čímž dal najevo, že tomuto řešení moc nevěří. „Nebo přejde za ní do paralelního světa... spolu se pak mohou po určitém čase vrátit. Nebude to jednoduché. Malé dítě ještě v sobě neumí vyvolat dostatečně silné emoce jako zdroj energie pro roztočení spirály času. Jsem dokonce přesvědčen, že přemístění se podaří jen ve chvíli, kdy budou stejné emoce i u jeho protějšku. Jinak nebude přemístění s největší pravděpodobností možné. Je zde i jisté nebezpečí.“

„Neříkejte,“ skoro štěkl ironicky Erap, „tam jich bude.“ Záporně vrtěl hlavou. „Ne, to nemohu připustit.“

„Může se stát, že k přemístění dojde, ať s tím budete souhlasit nebo ne. Pokud se totiž současně setká láska matky k dítěti se steskem dítěte po matce, dojde k přemístění slabšího jedince k silnějšímu, tedy dítěte k matce. Opačně to není pravděpodobné.“

Pravý důvod, proč lidé již po staletí navštěvovali jiný, paralelní svět, znal v tuto chvíli jen bájný Merlin, kterého vlastně nikdo neznal. O jeho existenci vědělo jen několik málo zasvěcených, kteří zasedali u Kulatého stolu a řídili běh věcí ve světě, ve kterém žili. Oni sice znali Merlina, ale neznali jeho tajemství. Tajemství, které nosil Merlin ve

svém vědomí. Čekal na chvíli, kdy se o něj podělí s ostatními. Ještě nepřišla. Až nastane, bude se rozhodovat o osudu všech. Zatím jen on věděl proč. Ostatní žili ve sladké nevědomosti.

I ve světě, kde žila Aneluhem s Erapem, si lidé museli projít všemi stupni vývoje, než konečně v jejich společnosti převážilo Dobro, produkující kladnou energii. Lidem se začalo dařit, až když ustaly války a násilí. Veškerý um, dovednosti a znalosti používali pouze na svůj další rozvoj. Tento velký zlom v jejich životě nastal ve chvíli, kdy vyspělá společnost dospěla k závěru, že války se vedou jen proto, aby majitelé zbrojařských firem dosahovali svých nehorázných zisků. I při poznání této pravdy nebylo možné situaci změnit, protože vliv mocných byl vždy prorostlý metastázemi korupce, klientelismu a finanční totality se systémem veřejné správy. Moc výkonná, moc zákonodárná i moc soudní vždy byla, je a bude pod jejich vlivem.

Mezi lidmi konečně dozněla myšlenka, že ponechají-li zbrojařům jejich zisky tím, že jim budou platit za to, aby zbraně nevyráběli, nebude nikdo války potřebovat. Firmy participující na válečném průmyslu obdržely subvence na státní zakázky, ale s jiným zadáním. Lidstvo náhle získalo ohromný lidský potenciál, kterým začalo měnit svět.

Zbrojařské firmy sice přestaly vyrábět zbraně pro válku, ale zisky jim zůstaly. Vlády začaly dávat zbrojařům státní zakázky na zúrodnění těch částí planety, kde byla pouze neúrodná poušť. Bylo to jednoduché a účinné. Pro zbrojařské firmy tehdy pracovaly nejlepší

mozky planety. Netrvalo dlouho a lidé našli řešení, jak nasytit celou populaci. Přitom zbrojaři dál dostávali od států platby jako v dobách, kdy vymýšleli nové a dokonalejší způsoby zabíjení lidí. Nyní však řešili, jak nakrmit ty nejchudší a léčit nemocné. Již za krátkou dobu přestali umírat lidé hladem a na banální nemoci s tím související. Raketoví inženýři neplánovali způsob, jak dopravit zkázonosnou zbraň na jiné lidi, ale jak překonávat velké vzdálenosti a dostat se na jiné planety, vytěžit je, a tím získat další a další zdroje. Společnost bohatla, měla nevyčerpatelné zdroje. Věda překotně chrlila další a další způsoby, jak lidem usnadnit život. Práce již nebyla prostředkem k obživě, ale způsobem seberealizace.

Lidé žijící v blahobytu si nepřipouštěli možnost, že jejich společnost je ohrožena. Neměli důvod, protože násilí vymizelo. Měli uspokojeny veškeré své potřeby takovým způsobem, že se mohli zabývat pouze poznáváním nekonečného světa kolem sebe. Každý podle svých zájmů a schopností.

Pouze několik historiků se při svém zkoumání zabývalo příčinami násilí, které na sobě lidé v minulosti páchali. Věděli, že pochopit příčiny jednání lidí, kteří si ubližují navzájem, přispěje k poznání boje Dobra se Zlem. Ředitel Historického institutu pravidelně informoval o výsledcích zkoumání Radu kulatého stolu. Ta jejich počínání podporovala. Zejména Merlin se zasazoval o pokračování poznávání historie násilí a současně nabádal k posilování Dobra. Všem bylo jasné, že jdou správným směrem. Nikoho ani nenapadlo podezřívat Merlina, že by mohl mít i jinou motivaci než jen udržení rovnováhy sil.

Schopnost přemísťování některých jedinců do jednoho konkrétního paralelního světa podléhalo důkladnému utajení. Nikdo nevěděl, jak dlouho se lidé touto činností zabývají. Jisté je, že tak činili po mnoho generací. Zainteresovaní se domnívali, že pouze posilují Dobro v nelítostném boji protikladů. Vyhledávali silné jedince, většinou vládce, kteří měli moc nad ostatními lidmi. Oslovili je telepaticky. Někdy se jim podařilo i osobní setkání. V dobách, kdy lidé silně věřili v nadpřirozené bytosti, bylo jednoduché je přesvědčit, že rozmlouvají s Bohy.

Tyto silné jedince ovlivňovali tak, aby ve svém životě nevyužívali násilí k prosazování svých cílů. Měnili sice lidské dějiny, ale bez jakýchkoliv důsledků na jejich vlastní svět, protože ten byl v jiném světě. Naproti tomu nemohli využívat zkušenosti z vlastních dějin, protože s těmi v paralelním světě už tak zamíchali, že se historie neopakovala.

Když se jim podařilo získat silnou osobnost, která nepoužívala násilí k dosažení svých cílů, posilovali Dobro a současně oslabili zápornou energii produkovanou Zlem.

I když ředitel Historického institutu přesvědčoval Erapa o technice, jakou se Aneluhem přemísťila mezi světy, skutečný způsob, jak proces funguje, nebyl znám. Že dochází k roztočení spirály času působením nejsilnějšího lidského citu, se pouze domnívali na základě pozorování a zkušeností. Nikdo neuměl vysvětlit, jak je možné, že v méně pokročilém světě žijí stejní lidé, kteří žili v minulosti ve světě vyspělejších. Jedno bylo jisté. Jen potomci lidí s darem naslouchat Bohům mohli navázat spojení se svými předky.

Vyspělá společnost se musela bránit, aby její vyslanci do paralelního světa nepřivedli zpět děsy a hrůzy středověku, nástroje Zla. Existovala proto přísná pravidla pro spojení s paralelním světem. Lidé, kteří měli schopnost přemisťovat se, tak mohli učinit pouze třikrát za život. Proto byli ve spojení se svým protějškem převážnou část svého života, prostřednictvím telepatie.

Někteří kverulanti z Filozofického institutu se stále ptali, proč mohou vyvolení navštěvovat pouze tento jeden konkrétní paralelní svět, když víme, že jich existuje nekonečné množství. Odpovědět jim zatím nikdo neuměl.

KRÁL PADL A ZAVŘEL CESTU

Doktorka Aneluhén pocházela z rodu Přemyslovců, kteří vládli v jejím světě před třinácti tisíci lety. K roztočení spirály času v jejím případě došlo s českým králem Přemyslem Otakarem II., žijícím v méně vyspělém paralelním světě. Osud jí přiřkl těžkou úlohu. Přemysl byl silná osobnost, se kterou se nemohl rovnat široko daleko žádný smrtelník. Rozhodně by mohl být přínosem v nekonečném boji mezi Dobrem a Zlem, pokud by se jí ho podařilo získat na stranu Dobra.

Aneluhén svůj úkol nesplnila a ani nemohla splnit. Přemysl byl především válečník a silná osobnost. Věřil jenom sám sobě. Bohužel pro něj a celé jeho království tak moc, až odmítal vnímat realitu.

Setkala se s ním dvakrát, vždy když směřoval ke své záhubě. Poprvé v roce 1248 tamního letopočtu, když začal prohrávat válku se svým otcem, ke které nemělo nikdy dojít. Tehdy přijal na její naléhání nepřijatelné podmínky vítěze. Později se ukázalo, jak to bylo prozíravé, protože otec se nikdy úplně nezřekne svého syna a vládu mu stejně postupně předal.

Podruhé když potlačil vzpouru mocného šlechtického rodu Vítkovců a chystal se celý ten proradný rod vyvraždit, tak jak to udělali jeho předci se Slavníkovci a Vršovci. Ano, byl potomkem Přemysla Oráče, který měl přednosti i nedostatky svého rodu. Byl vládcem své země, budoval a dobýval, byl velkorysý i sobecký,

laskavý i krutý, uměl milovat i nenávidět, stejně jako každý jiný smrtelník.

Slabší sousedé se obávali silného českého krále a domluvili se proti němu. Otakar podcenil situaci a místo toho, aby bránil svoji zem, jak mu vzdělaná historička doporučovala, rozhádal se s celým křesťanským světem. Stál proti němu papež, který na něj uvrhl klatbu, i římský král, který posbíral silné vojsko. Spojil se s dalšími panovníky a na pomezí Moravy a rakouského vévodství se Přemyslovi postavil.

Aneluhén přijela za králem v předvečer bitvy do vojenského ležení. Do královského stanu ji doprovázel jeden z rytířů královy družiny. Když procházeli táborem, sledoval potutelně neznámou ženu, jak se bude tvářit na projevy nejnižších lidských pudů v jejich bezprostředním okolí. Vojáci prožívali svoji poslední noc před bitvou každý po svém. Někteří se chtěli pořádně vyspat, jiní zadumaně posedávali a popíjeli, naprostá většina se však oddávala bezuzdné zábavě spojené s pitím a povětrnými ženštinami. Při vědomí toho, že zítra už nemusejí touto dobou žít, se snažili od života na zemi ještě urvat, co se dá. Tábor hučel oplzlými písněmi vyřvávány z ožralých úst za doprovodného výskání žen vykonávajících nejstarší řemeslo.

Aneluhén měla své starosti a k velkému zklamání průvodce si okolí nijak zvlášť nevšímalá. Potřebovala se vrátit domů. Její třetí a poslední návštěva se zbytečně protáhla. Na Přemysla již neměla žádný vliv. Obávala se, že pokud v bitvě zemře, nebude se mít jak vrátit.

Krále našla nad stolem s plánem budoucího bojiště. Jednotlivé vojenské formace znázorňovaly natřené dřevěné destičky. České vojsko mělo červenobílou barvu a nepřítel černou. Jejich tvar rozlišoval i druhy zbraní. Těžkou jízdu, lehkou jízdu, pěšáky, lukostřelce a podobně. Přemysl byl vážný.

„Přišla jsi mi říct, jak mám zvítězit?“ přivítal svou tajemnou rádkyni.

„Ty víš, že se v bitvách nevyznám. Pro mě je podobné konání naprosto nepochopitelné. Já jen vím, že by se podobným činnostem měli lidé vyhýbat. Neprospívají jim.“

„Někdy je lepší se rychle poprat než se dlouho hloupě hádat,“ snažil se Přemysl nasadit přívětivější tvář.

„Otakare!“ zaznělo naléhavě. „Spousta lidí zbytečně zemře.“

„Ve válce se umírá, ale nikdy to není zbytečně. Ten, kdo bitvu vyhraje, prosadí svoji vůli a ten, kdo padne... tomu to už bude jedno,“ stále zlehčoval rozhovor král, který se nechtěl přít.

„To je hloupost, jakou jsem od tebe ještě neslyšela.“

„Zapomínáš se,“ odfrkl podrážděně. „I když jsi mi mockrát pomohla užitečnou radou, nedovolím ti takto mluvit s králem!“

„Bude ti tedy jedno, co udělá nepřítel v tvé zemi, když prohraješ?“

„Já neprohraju!“ skoro zakřičel.

„Ještě nikdy jsi nebyl tak sám. Otakare, tohle musíš prohrát.“

„Správně jsi prve říkala, že bitvám nerozumíš. Podívej se sem,“ ukázal na stůl s plánem bojiště. „Zítra vyhraju. Toto jsou moji železní rytíři, s nimi vjedu takto do středu sestavy stojící proti nám a rozdělím je na dvě části. Ty se otočí a budou nás chtít obklíčit a zničit. V tu

chvíli jim vpadnou do zad mé zálohy a obklíčíme je my. Ti, co neutečou, zemřou. Jen o tom ještě nevědí.“

„To je tak krásně jednoduché, že to nemůže vyjít,“ pochybovala Aneluhén.

„Naopak. Je to tak jednoduché, že se to nedá pokazit. Již teď je má lehká jízda rozmístěná na návrších v okolí budoucího bitevního pole. Jsou tiší, nikdo o nich neví, zatímco v našem táboře to vře. Jen ať si myslí ti naproti, že všichni pijeme a vysilujeme se před bitvou.“

„Koho jsi poslal do těch kopců?“

„Tady v lesích,“ Přemysl opět přistoupil ke stolu s plánem bitvy a ukazoval na nákres krajiny, „čihá Milota z Dědic a tady za řekou Moravou je ukrytý Závíš z Falkenštejna.“

„Závíš z Falkenštejna?“ nevěřila tomu, co slyší, Aneluhén.

„No, on je spíš na cestě domů. Nemohu přijmout jeho pomoc, i když mi ji tak naléhavě nabízí. Stál vedle Habsburka, když jsem mu skládal k nohám praporce rakouských zemí. Poctivě jsem je vyženil. Nikdo neví, jak moc jsem se musel obětovat v ložnici s o dvacet let starší Markétou, abych je získal. A ten Vítkovec se pohrdlivě díval na moji pokoru, v jeho očích jsem četl nezasloužené zadostiučinění...“ Otakar sevřel pěst, až mu zbělely klouby: „Nemohl jsem přijmout.“

„Před chvílí jsi říkal, že na něj spoléháš...“ kroutila nechápavě hlavou.

„Jistě, je to rytíř, kterého jsem pasoval, už když mu bylo čtrnáct let. Odjel odtud s tím, že se vrací domů, ale mám informace, že se za řekou zastavil a čeká tam. Až uvidí vývoj bitvy, pochopí, co musí udělat, a zapojí se do ní.“

„Ty chceš postavit výsledek bitvy na Falkenštejnovi? Vždyť jsi ho chtěl nechat popravit a on to ví.“

„To určitě nechci.“ Přemyslovi už šla Aneluhén na nervy. „Mám nejlepší těžkou jízdu na světě. Nikdo jí neodolá a Milota z Dědic je můj nejvěrnější polní velitel. Ten se svojí lehkou jízdou bude k zamýšlenému manévru stačit i bez Falkenštejna.“

„Nepřišla jsem se s tebou hádat, Otakare, potřebuji se vrátit domů,“ snažila se o smířlivější tón.

„Ty nepočkáš na výsledek bitvy?“ Přemysl byl opravdu zaskočen.

„Počkala bych. Jenže já jsem přesvědčená, že i Habsburk plánuje, jak tě porazit. Tvé plány jsou zajisté skvělé. Jenže když se něco zvrtné, tak já se domů nedostanu. Víš, že tě potřebuji.“

„Ano, vím, je to naše velké tajemství.“ Přemysl přešel ke vstupu do stanu a zadíval se na letní hvězdnou oblohu. V hlavě mu létaly rozporuplné myšlenky, ve kterých porovnával vše, co pro něj Aneluhén udělala, a nebylo toho málo. *Dnes myslí sobecky pouze na sebe. Nevěří mi. Víc ji zajímá, jestli se vrátí domů. Jistě, ona sem nepatří. Měla nějaký svůj zájem a ten se jí zřejmě nepodařil, tak nyní odtud spěchá pryč. Ona tu žít nemusí, a nemusí tedy nést důsledky případné prohry. Přesto... jak mě teď může opustit? Vždyť já jsem zůstal úplně sám. Opouští mě neblížší přítelkyně. Znáám ji vlastně celý svůj dospělý život. Otočil se. Z obličeje mu vyzařoval smutek. Zadíval se Aneluhén přímo do očí.* „Ti, co přijdou po nás, se nikdy nesmí dovědět, jak velký vliv jsi měla na moji vládu. Ne proto, že bych ti chtěl upřít zásluhy. Ale nikdo by

tomu nevěřil. Vše, co jsme spolu vytvořili, by bylo znehodnoceno. Nevzdělaní lidé, ovlivnění církevním učením, vše přičknou temným kouzlům a čarám. Ještě dlouho po nás lidé nepochopí, kde ses tady vzala a proč toho tolik víš a znáš.“

Aneluhenu přešla k Přemyslovi. Uchopila jej za ruce a dívala se mu upřeně do očí: „Mám tě ráda, vážím si tě a vím, že jsi velký král. Teď potřebuji domů. Pomoz mi.“

„Nemohu, nejsem naladěný.“ Přemysl se vysmekl z jejího držení a ustoupil. V tu chvíli zahlédla v jeho očích směs obavy a nesouhlasu. Přestala naléhat.

„Až bitva skončí, přijď za mnou, za vítězem. Určitě se nám podaří roztočit spirálu času a otevřít bránu. Ale jestli bitvu prohrajú, tak v ní určitě padnu. Pak budeš muset počkat, až dospěje můj syn.“

Aneluhenu sledovala bitvu z návrší, kam Přemysl ukryl své zálohy. Viděla, jak se naplňují její obavy. Byla svědkem nečinnosti vojáků, na které král spoléhal. Chtěla mluvit s jejich velitelem, ale nedostala se k němu. Cestu jí zastoupil namol opilý Bleha z Chlumu, jeden z rytířů Miloty z Dědic. Slíbil jí, že ji dovede ke svému veliteli. Pouze ji vlákal do hostince, kde se předtím tak zřídil, a snažil se získat násilím její půvaby. Na bitvu vůbec nemyslel. Byl ovládán alkoholem a chtíčem. Naštěstí pro mladou ženu tak mocně, že se mu lehce ubránila. Pochopila však, že když jsou velitelé v zuboženém stavu, nebudou na bitvu připraveni ani jejich vojáci. Zdrčená utekla na Moravu.

Po prohrané bitvě se Aneluhem ukryvala několik měsíců v klášteře. V zemi totiž nastalo ukrutné rabování a samotná žena se nemohla vydat na cestu plnou nebezpečí, kterým by se nemohla ubránit. Potřebovala se dostat do Prahy. Tam bylo místo, kde mohla očekávat pomoc.

Matka představená ji konečně vyslyšela a souhlasila s tím, že se vydá na cestu. Na Moravě sice řádily zlodějské hordy vítězného římského krále a v Čechách hrdlořezové Oty Braniborského, Aneluhem už ale nechtěla cestu odkládat, toužila po svých blízkých.

Když římský král rozhodl o rozdělení českých zemí mezi tři zájemce o českou korunu na dobu pěti let, očekávali všichni, že se situace v zemi uklidní a cestování již nebude tak nebezpečné. Aby nebyla nápadná, přestrojila se za potulného mnicha a vydala se na cestu do Prahy, kde chtěla najít příbuzné mrtvého krále a s jejich pomocí se vrátit domů.

Cestou ji přepadli dva vojáci Oty Braniborského. Chtěli zjistit, jestli potulný mnich neschovává něco pod kapucí. Násilím ji vysvlékli ze starých hadrů. Jaké bylo jejich překvapení, když se pod kutnou ukryvalo krásné, mladé ženské tělo. Již nechtěli peníze, ale užít si s ní. Chtěli ji znásilnit. Nevěnovali pozornost masivnímu kovovému křížku upevněnému na obyčejném koženém řemínku.

Křížek byl její tajná zbraň. Po stisknutí průsečíku velké a malé části kříže začalo zařízení vysílat vlnění, které zasáhlo člověka až na 30 metrů. Aneluhem v předstíraném zoufalství uchopila křížek, jako by hledala pomoc u všemohoucího. Vojáci si ani nestačili uvědomit, co

se jim stalo, protože rázem klesli k zemi v hlubokém spánku. Vyslané vlnění zasáhlo dvě jejich mozková centra. Centrum spánku a centrum paměti. Výsledek byl takový, že zasažený člověk spal tuhým spánkem dvacet čtyři hodin a ztratil paměť za poslední dva dny. To byla jediná zbraň, kterou byla vybavena. Bylo to účinné a bezpečné, protože si nikdo, proti komu tuto zbraň použila, nemohl pamatovat, s kým se viděl naposledy, než náhle usnul. Tím bylo možné předejít mnoha nepříjemnostem. Doba, ve které se nacházela, byla plná různých nebezpečí, děsů a předsudků, které si lidé rádi vysvětlovali nadpřirozenými bytostmi.

Kromě křížku s neviditelným a účinným vlněním byla ještě vybavena dostatečným množstvím zlata. Tolik, aby mohla přežít v prostředí, kde mělo zlato zvláštní moc. Pod kapucí měla jen jeden váček na nejnutnější výdaje. Při předchozích návštěvách v tomto světě si však schovala větší zásoby na několika místech, aby se k nim mohla v případě potřeby kdykoliv dostat.

Do Prahy přišla v době, kdy sice padlo hodně slov o míru, ale v zemi bylo zle. Braniboři drancovali, loupili a pálili. Přepadávali na cestách. Zabíjeli kupce a brali si jejich zásobovací vozy se zbožím. Obchod vázl.

Aneluhén, ještě stále v převlečení za žebravého mnicha, zašla do hostince na starém rynku. Posadila se do temného rohu v šenku a snažila se být nenápadná, což se jí celkem dařilo. Za podané jídlo musela sice zaplatit předem, ale když měl šenkýř svoje jisté, už si starého bručavého mnicha nevšimal. Schoulila se v teple a nenápadně sledovala dění u ostatních stolů.

V hostinci bylo poloprázdno. Hosté většinou seděli jednotlivě u svých stolů a mlčky popíjeli nebo ujídali, co si objednali. Jen u jednoho stolu bylo několik bohatých měšťanů, kteří se bavili tak nahlas, jako by jim hospoda patřila.

Aneluhem to vyhovovalo, protože slyšela vše, o čem si povídali. Pomlouvali nějakého zlatníka Konráda. Evidentně ho neměli rádi a dělalo jim dobře, že se dostal do potíží. Přítomné náramně potěšilo, že mu zlatnickou dílnu vydrancovali cizí vojáci. Přišel o všechno zlato i šperky. Za prostředky, které mu zbyly, nakoupil v Bavorsku zboží, z jehož prodeje se chtěl znovu postavit na nohy a otevřít zlatnickou dílnu. Byl totiž mistrem ve svém oboru. Dostával zakázky od nejurozenějších rodů, a dokonce i od samotného krále Přemysla. To však v tuto chvíli byla již minulost. Doba byla zlá. Celá kolona naložených vozů se ztratila kdesi v hraničních hvozdech. Konrád přišel úplně o všechno. Zůstaly mu kontakty, ale už neměl peníze.

Jeden z měšťanů, který se tvářil jako Konrádův přítel, bavil ostatní tím, jak s ním vyběhl, když jej přišel požádat o půjčku. „Proč bych mu půjčoval? Celé dny si sedí v teplé dílně. Tu nejtěžší práci za něj dělají špatně placení tovaryši. On jen zakroučí zlaté dráty, dá do nich drahokam a bere si za to nekřesťanské peníze.“

„My obchodníci,“ bil se v prsa jeden z kumpánů u džbánku, „neseme stálé riziko, že neprodáme za cenu, za jakou jsme nakoupili.“

„A nejen že neseme riziko. My jsme pořád na cestách,“ hlaholil další. „V lepším případě do nás pere slunce nebo nám padá na hlavu déšť a v tom horším bojujeme o holý život, když se musíme bránit lapkům na cestách.“

„Jasně!“ udeřil pěstí do stolu první řečník. „Dnes si bude hrát na obchodníka, a ještě za naše peníze. Proč bych mu půjčoval, když si mohu jeho zboží koupit za babku sám a vydělat si pořádnou hromádku zlaťáků i bez Konráda.“ Hospodou se rozléhal hlasitý smích těch, kteří se naivně domnívali, že jim se nic podobného nemůže stát.

Nejbližších pět let drancování vítězů z Moravského pole jim ještě připraví nejedno překvapení. V tuto chvíli však řekli vše, co Aneluhem potřebovala vědět. Počkala si, až hluční hosté odejdou, a zavolala si chlapce, který v hospodě pomáhal. Dala mu minci a bručavým hlasem ho požádala, aby jí řekl, kde bydlí zlatník Konrád.

„Má velký kamenný dům na Starém Městě, hned vedle mostecké věže u Juditina mostu,“ popsal detailně místo chlapec. „Zavedu tě tam.“

„Není třeba. Vím, kde ten dům stojí,“ bručela hlubokým hlasem.

Když se u dveří objevil žebravý mnich, poslali ho do kuchyně, ať mu tam dají zbytky od oběda.

Mnich vstoupil do domu, ale zůstal stát v mázhauzu. Požádal, aby zavolali zlatníka Konráda.

„Proč nejdeš dál?“ zeptal se překvapený měšťan. Začínal tušit, že tento mnich nepřišel žebrat, ale chystá se mu něco sdělit. Protože byl ve velmi složité situaci, utíkal se často, tak jak to zoufalí lidé dělávají, k modlitbám, ve kterých prosil všemohoucího Boha, aby mu seslal pomoc, nebo mu dal aspoň znamení, co má učinit, aby zachránil svoji rodinu. Žebravý mnich by mohl být tím, na koho zoufale čekal.

Konrád přistoupil k drobné postavě v hadrech a snažil se zadívat do obličeje ukrytého pod velkou kapucí. Mnich využil toho, že měšťan zakryl svým tělem výhled zvědavým sloužícím, čekajícím v chodbě. Vztyčený prsteníček přiložil k ústům na znamení, že není dobré mluvit. Ukázal na sebe, pak na Konráda a nakonec ukázal nahoru směrem do domu.

„Pojď tedy za mnou, když nemáš hlad,“ vyzval Konrád mnicha a ukázal sloužícím, že se mohou vzdálit. Vstoupili do místnosti v patře měšťanského domu, kde Konrád většinou uzavíral své obchody a kde jej nikdo z rodiny nerušil.

„Zde budeme sami, nikdo nás nebude rušit. Tak mluv!“

Mnich se rozhlédl po místnosti, a když viděl, že jsou opravdu sami, shodil ze sebe starou mnišskou kutnu.

Překvapený Konrád zíral na krásnou mladou ženu v měšťanských šatech.

„Přináším řešení tvých problémů,“ usmála se Aneluh.

„Kdo jsi, paní?“

„Není důležité, kdo jsem, proto ti to ještě neřeknu.“ Když viděla, že měšťana neuspokojila, dodala rychle: „Jsem žena, která ti nemůže ublížit.“

„Něco ale potřebuji vědět.“

„Samozřejmě. Zajímá tě proč a jak, že?“

„Tak tedy...?“

„Jsem na cestách. Odkud jdu, kam a proč? To ti říci nemohu. Náhodou jsem se dověděla o tvých potížích. Nemáš nejlepšího přítele. Nejenom že tě nechal na holičkách a odmítl ti pomoci, ještě dával

v hostinci k dobru, jak ti převezme ten obchod, na který sis u něj chtěl půjčit. Ty zchudneš a on na tom ještě víc zbohatne.“

„Jo, Lukáš?“ zamračil se kupec. „Ten se už vybarvil. Nemá mne čím překvapit.“

„Tak už víš, jak jsem se dověděla, že nutně potřebuješ blíže neurčenou peněžní částku. Uzavřeš obchody, za které získáš zlato na výrobu šperků. Já bych ti mohla obojí poskytnout. Peníze i zlato. Zachráníš svůj obchod, svoji živnost a ještě si budeš moci vyřídit účty se svým podivným přítelem.“

„Jistě uznáš, paní, že nemohu přijmout pomoc, dokud nevím, od koho je.“

Aneluhenu nemohla nikomu říct, kdo je a kde se tady vzala. To by nikdo nepochopil a jistě by se našel nějaký horlivec, který by ji předal církevnímu soudu jako kacířku nebo ještě lépe jako čarodějnici. Zнала se sice osobně s pražským biskupem Janem z Dražic, ale ten byl již hodně nemocen a vbrzku se očekával jeho skon. Nebylo tedy možné přiznat, odkud pochází. Vsadila vše na peníze. Koneckonců, vždyť mluví s obchodníkem a ten přece rozumí částkám víc než morálnímu kreditu. Zadávala se Konrádovi přímo do očí a snažila se dát svým slovům co největší upřímnost: „Mé peníze nejsou poskvrněné krví ani za nimi není pláč otroků nebo jiná lidská bolest. Pokud nechceš, abych ti pomohla, půjdu si koupit to, co potřebuji, jinam.“

Konrád se v podstatě zdráhal jen naoko. Nechtěl ukázat, jak je na penězích té paní závislý. Zeptal se tedy co nejlhostejněji: „Vlastně jsem se chtěl zeptat, co budete za svoji pomoc chtít?“

„Potřebuji zde nějaký čas bydlet a nechci, aby se někde mluvilo o tom, že se neznáme. Mohla bych být třeba tvoje sestřenice ze třetího kolena, která přijela do Prahy. Jako žena sama obchodovat nemohu a moji půjčku ber jako investici. Budu chtít polovinu peněz, které vyděláš.“

„To je moc!“ nadskočil Konrád, ve kterém se náhle probudil obchodník, a zapomněl, že on žádné peníze nemá.

„Co je moc?“ hrála překvapenou Aneluhem, protože věděla, že už má měšťana tam, kde ho chtěla mít. „Já ti vlastně dávám svoji polovinu za to, že tady budu bydlet, a za to, že ty dojednáš ten obchod.“

„Ale to je přece můj obchod,“ nechtěl se nechat oškubat Konrád. „Bývá zvykem, že si společník nechá desátý díl z utržených peněz.“

„Ano?“ Aneluhem se postavila proti Konrádovi a dala si ruce v bok. „A není to tak, že to, co obchod vynesou, se rozpočítá podle výše vkladu?“

„A jak chceš ohodnotit můj vklad?“ durdil se překvapený Konrád.

„Pokud mluvíš o tom, že ty jsi dojednal obchod s kupci, tak polovinou.“ Aneluhem byla spokojená. Zaskočila obchodníka. Dohadoval se s ní o podílu a úplně zapomněl na to, kde se tady vlastně vzala. Rozhodla se, že smlouvání ukončí, a natáhla ke Konrádovi pravici: „Pláceme si?“

„Jsem sice škodný, ale budiž,“ chopil se neochotně její ruky Konrád právě ve chvíli, kdy do místnosti vstoupila jeho žena Anna.

„Slyšela jsem, že do domu přišel žebravý mnich...“ zírala Anna na dvojici, držící se za ruce.

Konrád měl svoji ženu upřímně rád. Vzali se kdysi z čisté lásky, svůj dům zaplnili pŕltuctem dětí a vycházeli spolu velice dobře. Konrád byl hlavou rodiny, do obchodů si nikdy mluvit nenechal, ale se svojí ženou se často radil a chtěl znát její názor na vše ostatní, co se obchodů netýkalo.

Nyní se nacházel v choulostivé situaci. Do domu vstoupil žebravý mnich a teď tu stojí a drží se za ruku s neznámou ženou. Rozhodl se rychle, ale špatně. Svě ženě představil neznámou jako svoji sestřenici z Boleslavi, která si přijela do Prahy vydělat peníze a chce s ním obchodovat. Jmenuje se Marie a bude u nich nějakou dobu bydlet.

Anna měla šestý smysl, který mají všechny manželky na světě ohledně cizích žen. Marie jí byla podezřelá a z toho, co slyšela od svého muže, nevěřila vůbec ničemu. Vyzvala neznámou, aby šla za ní, a odvedla ji do pokoje pro hosty. Služebnou však nezavolala, zavřela za sebou dveře a příkře se zeptala: „Kdo jsi?“

„Žena v nesnázích.“

„Proč jsi přišla k nám?“

„Náhodou jsem se dověděla, že Konrád má problémy, a já mám peníze.“

„On si myslí, že jsi jeho sestřenice?“

„Požádala jsem ho, aby mě tak představoval všem cizím lidem. Že to udělá i své ženě, mě ani ve snu nenapadlo.“

„Ti muži jsou ale hlupáci. Jak bych mu na to mohla skočit. Však on si to ještě ode mne vyslechne,“ láteřila Anna. Náhle pokračovala ve výslechu: „Máš muže?“

„Ano a sedmiletého syna.“

„Jen jedno dítě?“

„Zatím, jsem často na cestách.“

„Kde oba jsou? A nesnaž se mi namluvit, že v Boleslavi.“

„Kéž by byli tak blízko, hned bych za nimi spěchala. Jenže jsou daleko, hodně daleko.“

„Chybí ti?“

„Moc, mám je moc ráda a už dlouho o sobě navzájem nic nevíme.“
Když si vzpomněla na své nejbližší, přepadlo Aneluhenu tak silné dojetí, že se znenadání rozplakala. To Annu částečně přesvědčilo a obměkčilo.

„Pošlu ti sem služebnou, aby ti pomohla s ubytováním. Nebo potřebuješ něco jiného?“

„Ano, chtěla bych se vykoupat.“

„A proč, vždyť není sobota?“

Anna měla dobré srdce, a protože sama měla děti a svého muže stále ještě milovala, uvěřila neznámé ženě. Něco na ní sice stále bylo podezřelé, ale částečně ji uklidnilo, že má rodinu, o kterou nechce přijít. To Anně zatím stačilo, aby se uklidnila. Ovšem její časté koupání jí bylo hodně podezřelé.

Když však Aneluhenu předala Konrádovi peníze a pruty ryzího zlata, které si vyzvedla ze svých tajných skrýší v Praze a okolí, odložila svá podezření stranou. Pravdou je, že na svém muži viděla v poslední době ustaranou tvář, která se náhle vyjasnila, a v domě opět zavládla pohoda.

Marie si však nejvíc získala Annu tím, že našla vztah k jejím dětem. Prakticky celé dny trávily spolu a s dětmi. Původní napětí mezi ženami zmizelo a začalo se tvořit nové přátelství, když si Anna uvědomila, že Marie vlastně vůbec nevyhledává společnost jejího muže, ale dává přednost jí a jejím dětem.

Aneluhén byla ráda, že se jí podařilo nenápadně ukrýt v domě dobře situovaného měšťana. V Praze žilo mnoho lidí a nebylo tedy vůbec nápadné, když se u jednoho kupce objevila cizí žena, kterou představoval jako svoji vzdálenou příbuznou. A i kdyby měl někdo pochybnosti, musely se rozplynout, když ji vídali s paní domu a jejími dětmi.

Zatím však neuměla vyřešit to hlavní. Jak se vrátí domů? Tady byla bezradná. Chtěla zkusit něco, co teoreticky nemohlo vyjít. Chtěla se sejít se synem krále, který byl také její příbuzný, a nějak se pokusit dostat domů s jeho pomocí. Potíž byla v tom, že Václav byl ještě malý chlapec, vlastně vrstevník jejího synka Saytana. Nebylo ještě možné vyvolat v něm takové emoce, aby se roztočila spirála času a otevřela bránu. Když večer uléhala, měla dušičku sevřenou úzkostí. Nejednou jí i slzy vyhrkly. Nevěděla si rady a stýskalo se jí po manželovi a hlavně po malém synkovi. Vždyť právě prožíval svá nejlepší dětská léta. Až mu bude deset, dvanáct let, začne se osamostatňovat, a jak už to tak bývá, první, koho nebude potřebovat, budou rodiče.

V domě zlatníka Konráda se život vrátil do starých kolejí, protože mohl nakoupit zboží a za utržené peníze opět otevřel svoji zlatnickou dílnu. Z jeho ramen spadlo velké břímě. Už zase byl pozorný manžel

a citlivý otec. Přes den se věnoval svým obchodům. Večer se s železnou pravidelností scházela celá rodina ve velké jídelně u večeře, kde si navzájem sdělovali své zážitky z uplynulého dne.

Jednoho večera Konrád vyprávěl, že Prahou se jako lavina šíří zpráva o českém králi. Prý nezahynul na Moravském poli, ale skrývá se v zahraničí, kde si léčí svá zranění. Až se uzdraví, dá dohromady nové vojsko a vyžene ze svého království nenáviděné Branibory i s jejich markrabím Otou.

„To je moc hezká pohádka,“ zazněla vážně pronesená slova jídelnou. „Mrzí mě, že vás musím zklamat,“ pokračovala Aneluhén, „král je mrtev.“

„Jak to víš?“ zaznělo současně hned z několika úst.

„Viděla jsem ho.“

„Ty jsi viděla krále?“

„Mluvila jsem s ním večer před bitvou a za několik dní jsem se měla možnost přesvědčit, že již nežije. Vojáci římského krále převáželi jeho tělo a na noc se zastavili v ženském klášteře, kde jsem se ukrývala. Tam jsem se mohla přesvědčit na vlastní oči. Víím zcela jistě, že to byl král Přemysl.“

„Kdo jsi, že mluvíš s králem?“ naléhal na odpověď Konrád.

„Jsem žena s posláním. Nikomu z vás nesmím sdělit nic, co by mé poslání mohlo ohrozit. Proto se již na žádné podrobnosti nevyptávejte. Musím se setkat s královnou a kralovicem. Ještě nevím, jak to udělám, ale musíte o tom vědět, abyste nebyli překvapeni, až k tomu dojde.“

HLAS ANDĚLA

Aneluhén se po rodíně stýskalo stále častěji. Možná právě to, že žila ve šťastné a spokojené rodíně, v ní vyvolávalo četné vzpomínky na vlastní dítě a manžela. Již několik měsíců nevěděla, jestli ještě někdy uvidí své blízké. Nejednou, když odešla večer do své ložnice, jí přepadl stesk a rozplakala se.

V ten den, kdy si měšťanův syn Pavel rozbil při hře koleno a nechal se uchlácholit až hodnou tetou Marií, jí opravdu přepadl hluboký stesk po svém synovi. Když večer usínala, tekly jí po tvářích slzy jako hrachy. Měla tak živý sen, ve kterém objímala svého malého synka, až se ráno bránila procitnutí. Sen však neodezníval, proto otevřela oči... a k svému úžasu uviděla na polštáři vedle sebe kučeravou hlavičku Saytana.

Byla šťastná, ale současně jí přibyla starost o syna. Co si tady s ním počne? Věděla, co se asi stalo. Proč má syna vedle sebe. Nevěděla však, co bude dál. Co má udělat, aby se oba mohli vrátit domů?

Vstoupili do místnosti, kde se většinou setkává celá rodina ke snídani. Aneluhén se rozhodla, že nejlepší bude říct pravdu, ale ne celou. Proto jim představí chlapce jako svého syna, ale neřekne jim, jak sem přišel.

Konrád v jídelně nebyl. V Jihlavě se konaly královské svatby a on chtěl osobně dohlédnout na skvělé obchody s tím spojené. V místnosti tedy byla jen Anna s dětmi a dvěma děvečkami, které připravovaly

snídani. Všichni zůstali zírat na příchozí. A když jim hodná teta Marie řekla, že je to její syn, překvapení ještě vzrostlo.

První se vzpamatovala Anna. „Marie, jsem moc ráda, že máš u sebe svého syna. Jak jsi to ale dokázala?“ ptala se udiveně.

„Chtěla jsem vás všechny požádat, abyste se mne na nic nevyptávali. Jsem šťastná, že mám syna u sebe, ale zatím vám nechci říct, jak jsme se po tak dlouhé době sešli. Musím vám také vysvětlit, že žil dlouho v cizině, nezná vaši řeč. Dopřejte mu tedy čas. Sblíží se s vámi a zvykne si na vaše způsoby.“

Děti si malého Saytana vzaly mezi sebe a zmizely v domě.

Anna měla ještě stále pochybnosti: „Marie, něco nám ale musíš říct. To přeci není samo sebou. Přišla jsi, nevíme odkud a zahrnula jsi nás bohatstvím. Pak zjistíme, že jsi žena na cestách, která mluví s králem, a dnes se tu objevíš s malým chlapcem, o kterém ještě včera u večere nepadlo ani slovo. Začínám se bát o svoji rodinu...“

„Nemusíš se bát,“ objala ustaranou ženu, „nejsem spojena s žádnými temnými silami. Jsem z masa a kostí stejně jako ty. Mám však poslání, o kterém nemohu mluvit. Správně jsi poznamenala, že mluvím s králem. Už to samo o sobě přece znamená, že mé poslání je tajné a nemá vůbec nic do činění s tebou nebo s tvou rodinou. Potřebuji jen přečkat nejistou dobu někde v bezpečí. A to mám tady u vás.“

„A co ten syn?“ stále ještě nebyla přesvědčená Anna.

„O tom, že za mnou přijde, jsem ještě včera večer nevěděla.“

„Ale jak se sem dostal? Služebnictvo se dušovalo, že dům byl uzamčen a nikdo sem bez jejich vědomí přijít nemohl.“

„Není nic jednoduššího, než se dostat do domu, který má uzamčený hlavní vchod.“ Aneluhén se podívala Anně přímo do očí. Chtěla dodat svým slovům větší váhu, proto dodala: „Nehrozí vám žádné nebezpečí, spíš naopak. Věř mi. Když bude třeba, ochráním vás.“

Anna chtěla uvěřit, proto přistoupila na skutečnost, že se již víc nedoví. Chtěla počkat na manžela a poradit se s ním. Chlapce sledovala s nedůvěrou, ale zdálo se, že si s jejími dětmi dobře rozumí a hraje si s nimi jako každé jiné dítě. Učil se i nová slova, a protože jeho mozek prošel evolučním vývojem o dvanáct tisíc let delším než dětí, se kterými si hrál, naučil se česky velmi rychle a snadno.

Na manžela čekala Anna marně. Jeden z podomků se vrátil z Jihlavy a předal jí list s oznámením, že obchod se podařil a naskytla se nová příležitost, kvůli které musí ještě odcestovat do Rakouska.

„No jistě, vždycky když ho potřebuju, tak není doma. Nic nového pod sluncem,“ lamentovala, ale musela se s manželovou nepřítomností smířit.

Dny plynuly běžným životem. Venku byla krutá zima. Kdo nemusel, nevycházel. Aneluhén stále trvala na svém koupání. Trošku to byl problém, protože v domech nebyl vodovod a vodu nosilo služebnictvo z kašny na rynku. Štědře jim platila za přípravu koupele a tím odčinila dřinu, kterou museli vynaložit. V zimě, když mrzlo, byla příprava koupele ještě složitější, ale ta zvláštní paní stále trvala na

denním koupání. Děvčata si chtěla práci ulehčit a nechala odemčená vstupní vrata do domu.

Bohužel si tohoto počínání všimla čtveřice vojáků, kteří bloumali po městě, od krčmy ke krčmě. Rychle vyhodnotili situaci a vpadli do odemčeného měšťanského domu.

Braniborští vojáci, zkušení z loupení v měšťanských domech, shromáždili všechno osazenstvo do jídelny. Měli tak všechny na jednom místě a mohli si je pohlídat. Vybírali si z žen, jako když si obchodník s dobytkem prohlíží jednotlivé kusy, jenže ten u toho méně slintá.

Aneluhén pozorovala chůl v jejich tvářích. Dospěla k závěru, že je na čase zasáhnout. Nechtěla, aby ostatní viděli, jak je připraví o zvířecí choutky. Udělala pukrle a smějíc se jim oznámila: „Jsem vám plně k dispozici, vojáčci.“ Vyzývavě se usmála na toho, kterého si vytipovala jako jejich vůdce. „Vím, kde je v tomto domě uloženo všechno zlato. Ráda vám to místo ukážu.“

„Ale, ale, paninka je rozumná,“ usmál se voják na odvážnou ženu.

„Nejen že vím o zlatě,“ šimrala překvapeného vojáka na vousech pod bradou, „můžu ti udělat i jiné pomyslení. Co ty na to, brouku?“

„Nepovídej.“ Voják chytil vyzývavou ženu za boky a usmíval se při představě, jakou rozkoš mu může poskytnout.

„Budu moc neskromná, když si řeknu, aby vás bylo víc?“ žadonila šibalsky Aneluhén.

„Víc?“ zarazil se voják. „Myslel jsem si, že chceš mě?“

„Ty můžeš jít první,“ udobřovala si ho žena, neboť potřebovala vylákat vojáky z místnosti, „ti ostatní zatím můžou počítat zlato.“

Voják se s nabídkou spokojil. Teď si užijí s tou, která se nebude bránit, spíš naopak, a až se vrátí, vezmou si ostatní násilím. Zkrátka rozhodně neprijdou. Nařídil Helmutovi, aby hlídal v místnosti a nikoho nepouštěl ven, dokud se nevrátí.

„Asi to bude chvíli trvat,“ dodal rozkošnický. Před odchodem ještě povzbudil zklamaného vojáka: „Až se vrátíme, budeš si vybírat jako první. Žen je tu přehršel.“

Tři vojáci spěchali plni očekávání za mladou ženou. Malý Saytan zavzlykal za maminkou. Ta na něj spiklenecky mrkla a ukázala mu prstem na ústa, aby neplakal.

Ve své ložnici, kam vojáky zavedla, neopouštěla nic náhodě a k velkému, ale krátkému překvapení všech tří roztoužených vojáků je uspala svým křížkem pověšeným na krku. Chvíli počkala, aby nikomu nebylo podezřelé, že tak rychle vyřídila tři vojáky. Nalila do tří pohárů víno a převrhla je na spící tak, aby si každý myslel, že je uspala neznámou bylinou. Vzala si meč od jednoho z nich a vpadla zpět do jídelny. Překvapený Helmut jen vytřeštil oči na rozzuřenou dračici. Udeřila ho jílcem meče do hlavy a současně stiskla svůj křížek tak šikovně, že přítomní nemohli zpozorovat, co vojáka vlastně uspalo. Helmut se skácel k zemi a bylo po přepadení.

Paní Anna se stále ještě nemohla vzpamatovat, proto Aneluhem rozhodla za ni a služebným nařídila: „Spoutejte je! Počkáme do večera. Za tmy je naložte na vůz a odvezte na první hnojiště, kam patří! Lidé už budou vědět, co s nimi mají udělat.“

V domě začali kolem Aneluhén chodit opatrně. Byli si vědomi toho, že jim pomohla. Na druhou stranu se vůbec nechovala jako ostatní ženy. Uměla něco, z čeho začínali mít strach.

Dívka jménem Libuše, patnáctiletá služebná, dávala svůj strach tak okatě najevo, že si s ní Aneluhén chtěla promluvit a uklidnit ji.

„Libuše, vidím na tobě, že se mi vyhýbáš,“ začala opatrně. „Ty se mě bojíš?“

„Nebojím, paní,“ vysoukala ze sebe roztřesená dívka.

„To vidím,“ usmála se, „ty se bojíš, že mám pletky s ďáblem, že?“

„Nevím, o čem mluvíš, paní.“

„Poslouchej mě dobře, Libuše. V mém pokoji jsem dala těm ničemům do vína bylinku, po které spí i dospělý člověk jako nemluvně. Nejsou to žádné čáry.“ Zadívala se Libuši do očí a snažila se odhadnout, jaký měla její slova účinek. Viděla však jen výraz děsu a hrůzy. Neprozřetelně ponechala dívku s jejím strachem a odešla. Když Libuše v místnosti osaměla, padla na kolena před křížem na stěně a začala se vroucně modlit.

Naproti tomu Anna sice nic neříkala, ale se svými obavami se svěřila manželovi, hned když se vrátil z obchodních cest. Konrádovi nešlo především do hlavy, kde se tu vzalo to dítě. „Myslel jsem si, že mám dům dobře zabezpečen, a teď tohle...“ bručel si pod vousy. „Kde se tady vzal ten chlapec? Říkala jsi, že večer tu nikdo nebyl, a ráno měla chlapce u sebe?“

„Marie určitě nic o svém synovi nevěděla,“ dušovala se Anna, „protože jsme si večer povídaly o dětech a ona velmi vzpomínala na svého malého synka. Všimla jsem si, že plakala upřímné slzy stesku za

dítětem. Ráno najednou přišla celá rozzářená s chlapcem, o kterém ještě večer tvrdila, že vůbec neví, co s ním je.“

„Je to zvláštní,“ přiznal jí manžel, „ale věřím, že nám to Marie vysvětlí.“

„To by měla,“ popíchla svého manžela Anna, „zvláště když je to tvoje sestřenice.“

Aneluhenu měla dostatek času, aby si připravila vysvětlení celé té události. Vše vsadila na bezmeznou víru v Boha a nadpřirozené bytosti. Konrád ji pozorně poslouchal. Když skončila, vypadalo to, že jí uvěřil. Jedna věc mu však stále nebyla jasná.

„A jak jsi vyšla z domu?“

„Odemkla jsem si,“ usmála se vítězoslavně a vytáhla ze zánadří klíč od hlavního vchodu, který si dodatečně opatřila jako pádný důkaz, že mluví pravdu.

Aneluhenu měla starosti. Malý chlapec neměl dostatek energie k tomu, aby roztočili spirálu času a mohli se vrátit domů. Saytan měl svoji matku rád, ale byla to instinktivní láska. Jako dítě spíš očekával od matky ochranu. Lásku ještě dát neuměl. Často se pokoušela navázat se synkem rozhovor, ve kterém očekávala, že by mohlo dojít k roztočení spirály času, ale vždy marně.

V domě zlatníka Konráda se jim žilo celkem dobře. Konrádovi se podařilo s penězi od Aneluhenu rozjet obchodování a dosahovat stále většího zhodnocení vložených prostředků. Svě obchodní partnerce vyplatil poctivou polovinu zisku z prvního obchodu a ta mu

z vyplacených peněz přispívala na nákupy dalšího zboží. O zisk se dále dělili podle výše vkladu a oba bohatli. Nic však nemohlo nahradit touhu po návratu domů, k manželovi. Jen stále nevěděla jak.

Jejím jediným žijícím příbuzným v tomto světě byl kralevic Václav. On byl logicky další osobností, o kterou bude mít vyspělá civilizace zájem, když se jí nepodařilo získat Přemysla Otakara. Jeho protějškem bude Saytan. Chlapci byli stejně staří a Václav svým dětským rozumem stěží pochopí, kdo jsou a co po něm chtějí. Aneluhén stále častěji docházela k závěru, že zatím není cesta zpět. Nermalou útěchou jí byla přítomnost syna Saytana, který si rychle zvykl na nové podmínky a po vyspělých technologiích ani nevzdechl.

Krutá zima roku 1279 místního letopočtu se pomalu přelévala do jarní oblevy. Všichni se těšili na jaro. Jako by ožili, trávili více času mimo dům. Večer, když se sešli u společného stolu, si vyprávěli zážitky.

Matěj Konrád pozoroval zamyšleně svého syna Pavla a Saytana. Oba chlapci se přátelili a u stolu sedávali vedle sebe. Zejména proto, aby mohli škádlit malou Elišku. Malí spiklenci to jsou, pomyslel si pro sebe a stále si zamyšleně mnul vousatou bradu.

„Kdepak se touláš, muži?“ vyrušila ho Anna.

„Nikde, jsem tady s vámi,“ zůstal vážný Konrád, „jen je mi líto našeho krále.“

„Budoucímu králi určitě není špatně a nám se také dobře daří,“ nechápala Anna, „tak si s ním nelámej hlavu.“

„Matka jej opustila,“ odpověděl stručně Konrád.

„Žádná matka nenechá své dítě někde jen tak,“ začala mu odporovat Anna, „a v královské rodině to chodí jinak. O děti se jim stará služebnictvo, určitě mu není zle.“

„Říká se, že ten Branibor nechal naši královnu i s dětmi uvěznit na nějakém novém hradě v horách daleko na severu. Nepěkně se zachoval k ženě, která přišla o muže a zůstala sama s dětmi. Přitom jeho matka je vlastní sestra našeho mrtvého krále a on, Ota Braniborský, je strýcem našeho malého Václava...“ chtěl pokračovat ve vyprávění Konrád.

„Tak vidíš, že králové to mají jinak,“ durdila se Anna, která se nechtěla smířit s tím, že její muž se tolik zajímá o trable jiné ženy. Konrád tomu sice nerozuměl, ale když viděl zamračené čelo své ženy, raději zmlkl.

Aneluhenu naopak poslouchala, co Konrád vypráví o královně a jejím synovi velice pozorně, a mrzelo ji, že přestal. Jako žena však Anně rozuměla.

Saytan si pamatoval dobře, jak se mu ještě nedávno stýskalo po mamince. Představoval si malého královce, jak je smutný a pláče...

Na významné obchodní stezce z Prahy do Žitavy byl zcela nedávno dokončen hrad, který nechal založit král Přemysl Otakar. Ironií osudu se stalo, že právě sem nechal Ota Braniborský uvěznit vdovu po velkém králi s jeho dvěma dětmi, Václavem a Anežkou. Když pochopil, že nejbližších pět let má v Čechách naprostou volnost, chtěl si uvolnit ruce a zbavit se na tuto dobu pravého dědice království i s jeho nepoddajnou matkou. V severních Čechách panovalo drsné

podněbí a hrad byl doposud obydlen jen malou vojenskou posádkou s čerstvě jmenovaným purkmistrem Herrmannem. Ten se ubytoval v paláci, zatímco královnu s dětmi uvěznil v chladné kamenné věži.

Markrabě Ota umožnil královně, aby odjela i s dcerou do Znojma, kam nechal císař převézt ostatky padlého krále. Václav však musel zůstat.

Když matku se sestrou odnášeli statní valaši v nosítkách k hradní bráně, vyhrkly mu slzy do očí a kutálely se po hebkých dětských tvářičkách. Václav věděl jen jedno, že tady zůstane úplně sám. K mužům, kteří byli na hradě, důvěru neměl. Z Herrmanna měl dokonce strach. Bezelstné dítě pozná dobrého člověka, ale ten muž, který se nechoval uctivě ani k jeho matce královně, si jeho důvěru nezískal. Navíc byl stále špinavý, páchl potem a vínem.

Ve chvíli, kdy bylo zřejmé, že se Kunhuta na hrad nevrátí, Václavova situace se podstatně zhoršila. Proradný purkrabí Herrmann si usnadnil svůj úkol tím, že malého chlapce uvěznil ve věži ve velice nuzných podmínkách. Občas ho pustil na krátkou procházku. Tím však jeho dobrodiní skončilo.

Malý Václav slýchal často od své matky, že bude jednou králem. Neměl představu, co to obnáší, ale jedno věděl jistě, král nepláče. Aspoň on nikdy svého otce plakat neviděl. Nechtěl ronit slzy před svými vězniteli. Krátké procházky mu pomáhaly. Chodil rád do sadu, kde mohl být úplně sám. Stará chůva Eliška s ním do zahrady nechodila. Nejednou si lehl do stínu pod rozkvetlou třešň a plakal. Tady mohl popustit uzdu svému žalu. Nikdo ho neviděl.

Byl krásný jarní den. Václav se opřel o kmen třešně s košatou korunou. Myslel na matku. Když ji viděl naposled, snažila se mu vysvětlit, proč musí odjet. Byla přesvědčená, že mu lépe pomůže na svobodě. Začne burcovat šlechtu, aby svého budoucího krále osvobodila.

„Maminko, maminko...“ opakoval chlapec opřený o kmen stromu, právě ve chvíli, kdy kupec Konrád vyprávěl v Praze o jeho těžké zkoušce. Náhle zaslechl odněkud z dálky přátelský hlas.

„Neboj se, Václave. Já jsem taky dlouho nebyl se svojí maminkou, ale našel jsem si ji. I ty se s maminkou znovu setkáš.“

Václav se zarazil. Někdo na něj mluví, ale on nikoho nevidí. Zadíval se do koruny stromu, kde si mezi větvemi obalenými třešňovými květy, míhajícími se v jarním vánku, klestily cestu sluneční paprsky. Hlas byl přátelský a dětský, stejný jako jeho. Neřekl nic nahlas, jen si pomyslel: Kdo to tady mluví? Záhy dostal odpověď: *„Já jsem tvůj přítel. Nejsi sám, já budu s tebou...“*